A tropical beach scene with waves crashing onto a sandy shore. In the foreground, a person is sitting on the sand, looking out at the ocean. The background is filled with lush greenery, including palm trees and dense forest. The sky is overcast, and several birds are flying in the distance.

Costa Ricas södra djungel & karibiska sida

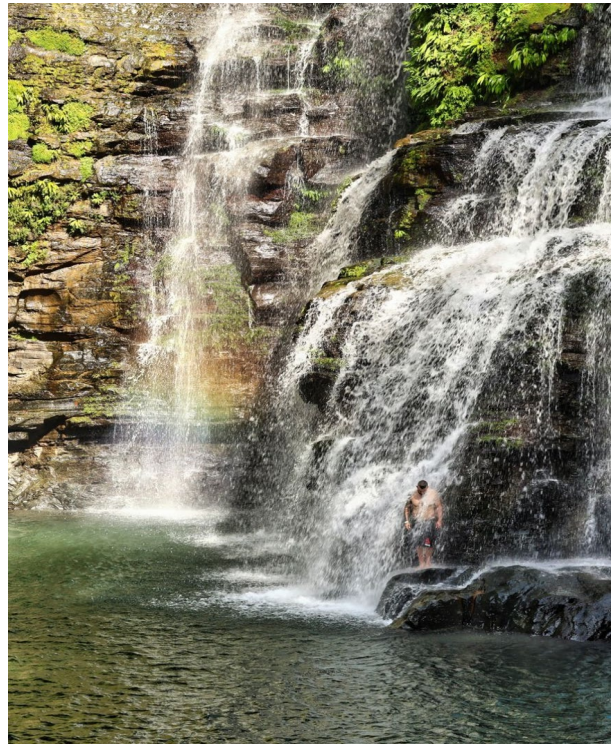
Två veckor bland vrålapor, palmer och
majestätiska sengångare.

Mars 2024, text och foto Mats Rennstam

För många år sedan reste min äventyrslystna fru och jag till nordvästra Costa Rica. Storögda upplevde vi berömda sevärdheter som Monteverdes molnskog, vulkaniska Arenal och galna solnedgångar i surfmeccan på Stilla Havssidan. När vi tittade på kartan insåg vi dock att vi fortfarande hade enorma mängder kvar att uppleva av detta otroliga land. Så, vi lovade varandra att snart återvända och att vi skulle våga resa mer... hard-core för att uppleva ännu mer natur och vilda djur, samt ta in den avslappnade karibiska sidan (bilder av oss svajande till reggaerytmer med en kall Imperial lager i handen dök upp). Och sist men inte minst, ta med bättre kamerautrustning för att verkligen fånga det otroliga djurlivet. Efter det ena med det andra och Covid på topp, fick vi äntligen tillfälle att göra det i år. Koldioxidkompensation donerades, kamerabatterier laddades, vandringskängor packades och sen bar det iväg!

Efter ankomsten styrde vi den lätt misshandlade hyrbilen bort från huvudstaden San José, eftersom den inte erbjuder mycket att se. De senaste rapporterna om en ökning av gängvåld i staden avskräckte också även om det inte påverkat turister. Istället, bara tre timmar senare, duschade vi av resdammet i de fantastiska Nauyaca-vattenfallen. Säljaren av entrébiljetter till parken där fallen ligger informerade oss vänligt om att det fanns en andra parkeringsplats halvvägs ifall vi ville minska gångavståndet, och tack och lov för det. Chocken för nyanlända från ett vintrigt Europa, att gå uppför branta backar i timmar i 32°C och 80% luftfuktighet, var fullt tillräckligt för den första dagen, hard-core avsikter eller inte. Men, vilket vattenfall, wow.

En kvart från fallen låg "Hacienda Barú Lodge", vilket visade sig vara ett perfekt stopp på vägen till vår huvudattraktion första veckan, en övernattningsdjup inne i den unika Corcovado-djungeln. Till och med deras brist på varmvatten i duscharna var ok, en välkommen lättnad för våra rosa svettiga kroppar. Unikt för Barú är att deras trästugor ligger i en privat del av regnskog, med enkla vandringsstigar förbi näsbjörnar som krasar i undervegetationen, navelsvin som grymtar förbi och små agutier (guldharar) som stannar upp för att stirra förvirrat på dig. Restaurangen serverade en mustig traditionell "Casado" till middag innan den stängde 19.30 (!) vilket med en kall öl var en klockren avslutning på den första dagen. Casados består normalt av ris, bönor, protein av något slag, plantain och en hemgjord picadillo eller sauterade grönsaker, allt på en tallrik. Denna costaricanska klassiker får en att sova som en stock tills vrålaporna börjar leva upp till sitt namn halv sex på morgonen, strax före soluppgången. Förutom i större städer med en yngre befolkning är det tidigt i säng och upp med solen för Ticos som invånarna kallas. Vilket för besökare med 6 timmars tidsskillnad åt rätt håll är helt ok (tills man kommer hem).

När vi parkerar vid Sierpe-flodens färjeläge för att komma till Drake Bay, navet för resor in i Corcovado-djungeln, är det uppståndelse på bryggan. En enorm krokodil simmar bland motorbåtarna som vi skall ombord på. Men, han tyckte inte att båtarna var särskilt spännande och slog sig snart ned på en strand 20 meter bort för en middagslur. Kaptenen tog en vid cirkel runt den överdimensionerade reptilen och tog oss erfaret ut i den mangroveträdkantade floden för en timmes härlig bris i ansiktet tills det var dags för veckans första "wet landing". Vi hoppade ner i det varma havet medan båtpersonalen skickligt hjälpte alla med sitt bagage. Själva hade vi hade lämnat det mesta av vårt bagage i bilen på en säker parkering, men vissa hade med väskor av storleken emigrera till Amerika kistor. Drake bays Agujita är en liten grusvägs by men med tillströmningen av fler och fler turister börjar den sakta få bättre restauranger och infrastruktur. De flesta människor är dock här för valskådning och snorkling utanför byn, eller som i vårt fall, för båttransporten 06.00 till Corcovado.

Corcovado National Park anses vara en av världens mest biologiskt mångfaldsrika regioner, med djur såsom kakaduer, tapirer, jaguarer, Pippi Långstrumpapor och mycket mycket mer. De flesta besökarna nöjer sig med en dagstur men bara med en övernattnings kommer du att vara i djungeln när djurlivet är som mest aktivt. Ett helt logiskt förslag från min fru, tills det var dags att (försöka) somna.

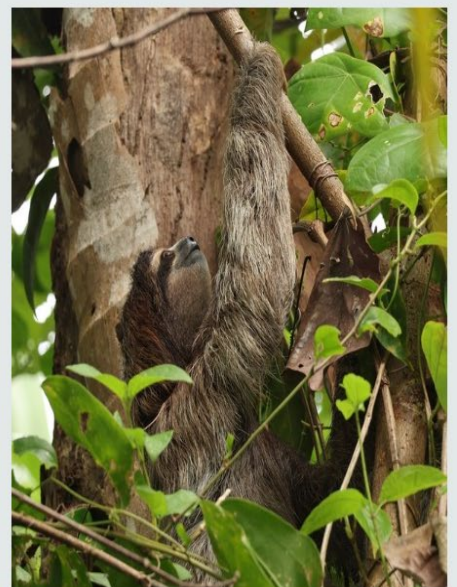
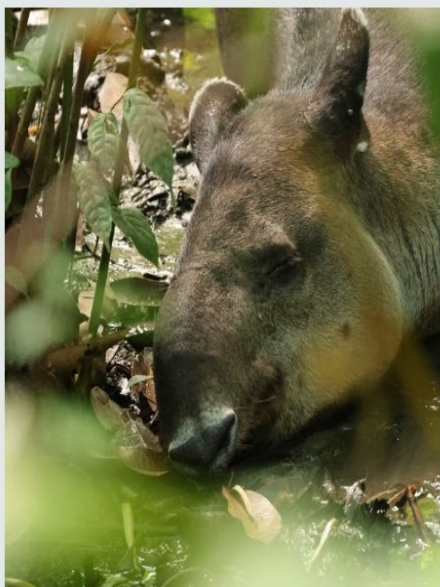
Övernattningssupplevelsen på Sirena Ranger Station är inte för alla. Maten är god men det finns inget att göra på kvällen och det släcks redan klockan 20.00. Sedan måste du försöka somna till ljudet av djungeln ("var det där en jaguar???"), regnet som låter som nyårsmällare på plåttaket och 30 andra i våningssängarna bredvid dig som snarkar, högt. Under två år i lumpen var det här inga problem för mig men måste erkänna att jag trettio år senare önskade att jag hade tagit med A. öronproppar och B. en ögonmask (det är som på en rave när folk går på toaletten med ficklampor mitt i natten). Så där dog min hard-core cred skamligt bland batikklädda 20-åringar med tovtigt hår och bautastenstora ryggsäckar. Men, fem minuter in på nästa morgons hajk var allt förlåtet och glömt. Vi mötte upp med vår lokala guide Donny klockan fem på morgonen och anlände till Sirena-floden i gryningen, precis i tid för att se en ännu större krokodil simma uppströms för att begrava sin havssköldpaddsfångst. Donny förklarar för oss att sköldpaddans skal och kropp är för svåra att slita isär, så den måste gömmas på en säker plats och ruttna lite lagom härligt innan kalaset kan börja.

Sedan fortsatte djurlivet bara att komma. Tapirer slumrade i buskarna, kapucinapor svingade förbi oss och sengångare rörde sig sakta uppför eukalyptusträd. En krönuggla såg irriterad ut över att vi hade varit oförskömmade nog att väcka honom, och en sällsynt myrslok klättrade bredvid oss just som ett färgstarkt par papegojor flög ovanför. Det här var vad vi kommit hit för! Sengångarna var särskilt majestätiska och vänliga nog att röra på sig för oss. Det visar sig att sengångare faktiskt kan röra sig ganska snabbt om de behöver, de väljer bara att spara sin energi. Min typ av djur.

“
**Sengångare
kan faktiskt
röra sig riktigt
snabbt.**”

Även efter denna vilddjursfest hade vi fortfarande inte fått nog och med bara timmar kvar innan det var dags för båten tillbaka inträffade en höjdpunkt. Ett stort band av vitnosade näsbjörnar, de måste ha varit 25-30 stycken, kom ned från ett träd bara några meter bort. I den sista gruppen av dem fanns en unge som var så rädd för den branta nedstigningen att hans föräldrar var tvungna att puffa ned honom en meter i taget. Vi kunde ha tittat på dem i timmar.

Med ömma fötter men leende ansikten på båten tillbaka infann sig en ambivalent känsla över att lämna denna vansinniga naturupplevelse. Nu var det över till den karibiska sidan för mer av en R&R-upplevelse med stränder, romdrinkar och reggaemusik. Men, det ryktades att de skulle ha sin beskärda del av vilda upplevelser där också.

Karibiska sidan

Efter fem timmar i buckliga bilen, vår längsta etapp, var vi glada över att nå sträckan på östkusten där man inom 40 minuters bilresa hittar tre ganska olika städer men alla med lika vackra stränder och en väldigt avslappnad atmosfär. Först upp var **Manzanillo**, en sömning stad på inte mer än två gator, men med en härlig Soda (enkla restauranger med lokal rustik mat) i "Soda Wuacho" och barbecue med reggaevibbar dagligen på "Cool & Calm Café". Där stranden tar slut ligger nationalparken "Vida Silvestre Gandoca" med enkla promenader som tar 1-2 timmar, och ett par fina ministränder längs vägen. Fem minuter in i den skuggiga regnskogen hade vi otroligt nog redan sett sengångare, falkar och en stor trupp vrålapor.

Årtionden efter alla andra testade vi eco-glamping för första gången i Manzanillo på den kvinnliga entreprenören Andrea Sánchez Campos "Faith Glamping". Hon startade sitt företag från grunden och har byggt upp det till en framgångssaga inbäddad i regnskogen. Det hade inte varit en lätt resa dock berättar hon för oss, med Covid-åren att kämpas med och "machismo", sexism, som fortfarande finns kvar i landet.

“ Det hjälpte att byggarna trodde de hade med en man att göra. ”

Geo-kupolerna var utrustade med allt man kan tänkas behöva (och badrum med varmvatten!), alla med direkt tillgång till stranden genom regnskogen. Inte så vilt som vi hade planerat kanske men, väldigt bekvämt. Till och med när vi gick till frukost i regnet kom vi dit snustorra eftersom palmträden komplett täckte stigarna från globerna.

Djungeln och havet blir däremot förvånande högljutt i ett tält när det stormar, tänk att du står sidan om ett flygplan, men det är detta du kommer hit för; "immersion". Och fördjupning fick vi. När vi en morgon låg i sängen och tittade på vrålaporna genom takfönstren, släppte en av dem en bajslast av världsrekordstandard som landade på kupolen med en duns! Engelska frun skrattade så hon höll på att rulla ned på golvet (Brittisk humor och det där). Förlåt Andrea, vi inser att det måste varit jobbigt att städa rent men för oss var det en höjdpunkt.

Cahuita är större än Manzanillo och dess nationalparkerers vandringar är längre så du kommer sannolikt att se fler djur. Men det är annars likt i att den har härliga små stränder längs vägen. Man behöver ingen guide för sitt besök men om du vill snorkla krävs det (för att hjälpa till att bevara korallreven). Vår guide Rodolfo hjälpte till att upptäcka många fler djur än vi kunde gjort på egen hand och visade oss indirekt vilken sympatisk plats vi hade kommit till. På väg till starten av vandringsleden måste han ha sagt hej till 30 grannar, redo med ett stort leende och en kort pratstund för alla.

I andra änden av staden spenderades många timmar på stora stranden Playa Negra med att ta bilder på surfarna från den berömda reggaebaren. Restaurangen "Sobre las Olas" hade fantastisk havsutsikt, "La Peruanita" utmärkt peruansk mat och "Pizzeria Cahuita" ett romantiskt trädäck vid vattnet. Turismen har definitivt anlänt till Cahuita och med det fler och bättre restauranger men, den har ändå lyckats behålla sin avslappnade charm.

När vi kör genom **Puerto Viejo** och letar efter vårt sista hotell är det första som slår oss att besökarna är mycket yngre. Det råder en mer hedonistisk atmosfär med reggaetón som pumpas ut från hektiska barer och luktmoln av ganja tar sig in genom bilventilationen varje 100 meter. Men vi passerar också lugna stränder och några bättre restauranger (en med en vinbar!) förutom huvudgatan full av butiker och barer.

Det var kul att prova alla dessa ställen på den Karibiska sidan och jämföra dem med varandra, fast vi kände att det skulle bli för repetitivt att stanna i enbart ett av dem för en längre tid. I så fall skulle vi välja Cahuita; fler ställen att äta och dricka på än Manzanillo, mindre partaj än Puerto Viejo, och den bättre nationalparken för längre vandringar och fler djur. Man kan fortfarande enkelt besöka de andra genom att hoppa in i en tuk-tuk. När vi bodde på "Cahuita Inn" var en höjdpunkt att koppla av i trädgården efter frukost, ligga i en hängmatta och bara se aporna svinga runt i träden ovanför, bredvid sex sängångare i olika träd. Sex, bara i hotellträdgården!

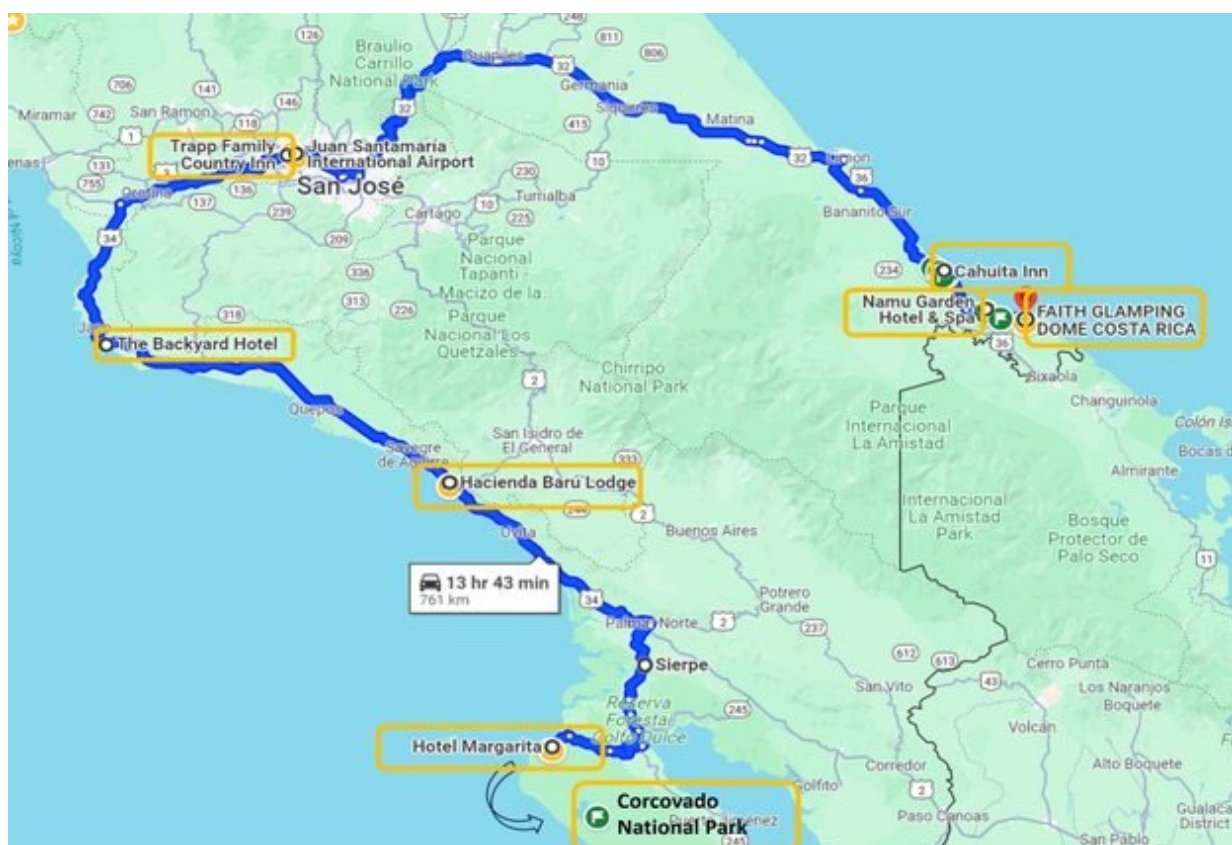
Efter två veckor accepterade vi motvilligt att det var dags att åka hem igen men Iberia-flygplanet gick sönder och vi fick trots allt ett par dagar i San José (dock utan en endaste skottlossning). Tre dagar senare lyckades flygbolaget ta oss tillbaka via Bogota, Colombia så vi fick se lite mer av Centralamerika också än vad vi hade väntat oss, inklusive intima offentliga drogkontroller. Men, det var ju lite vildare upplevelser vi varit ute efter.

Mats Rennstam är fotograf (Insta: @matsrennstam) och frilansjournalist som delar sin tid mellan Spanien, Storbritannien och hemlandet Sverige.

För redaktionen:

- Alla bilder ©Mats Rennstam fria att använda och högupplösta / 300DPI versioner tillgängliga för alla. Se sista sidan.
- Artikeln inte publicerad tidigare.
- Inga betalningar erhållits från varken boende, restauranger eller transportföretag i utbyte mot ett omnämnande etc.
- Behöver hjälp med: redigering och grafik för rutten;

Bildalternativ

